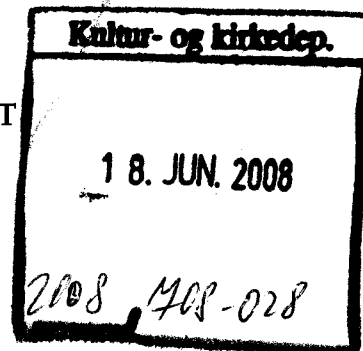

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG POLITIDEPARTEMENT

Kultur- og kirke-departementet
Postboks 8030 dep
0030 OSLO

Deres ref.
2008/00708 ME SFA:elt

Vår ref.
200801836- /EME

Dato
17.06.2008

Høring – forslag til endringer i lov om kringkasting

Vi viser til Kultur- og kirke-departementets brev 14.03.2008 med vedlegg.

Justisdepartementet har følgende merknader:

Klageinstans i saker om sakskostnader etter forvaltningsloven § 36, dokumentinnsyn etter offentleglova og dokumentinnsyn etter forvaltningsloven §§ 18 flg.

Spørsmålet om hvilket organ som skal være klageinstans i saker om sakskostnader etter forvaltningsloven § 36 og dokumentinnsyn etter offentleglova og forvaltningsloven §§ 18 flg., er ikke drøftet i høringsnotatet.

Det bør vurderes hvilket organ som skal være klageinstans i saker om sakskomkostninger og dokumentinnsyn når Medietilsynet treffer slik avgjørelse i første instans.

Avgjørelser om dokumentinnsyn kan både etter forvaltningsloven §§ 18 flg. og offentleglova påklages til det forvaltningsorgan som er nærmest overordnet det forvaltningsorganet som har truffet vedtaket, jf. forvaltningsloven § 21 andre ledd, jf. § 28 første ledd og offentleglova § 32 første ledd første punktum. Det samme utgangspunktet gjelder for avgjørelser om sakskomkostninger etter forvaltningsloven § 36, jf. forvaltningsloven § 36 tredje ledd fjerde punktum.

Den tiltenkte klagenemnda skal etter ordlyden i forslaget § 2-12 første ledd første punktum, jf. tredje ledd, bare være klageinstans når Medietilsynet treffer "enkeltvedtak etter loven eller regler fastsatt i medhold av loven". For avgjørelser som ikke er "enkeltvedtak" og som ikke er avgjort "etter loven eller regler fastsatt i medhold av loven", tilsier altså ordlyden i forslaget at klagenemnda ikke skal være klageinstans. Dersom det er ønskelig at klagenemnda, og ikke departementet, skal være klageinstans i saker hvor Medietilsynet som første instans treffer avgjørelse om sakskostnader etter forvaltningsloven § 36 og dokumentinnsyn etter

offentleglova og forvaltningsloven § 18 flg., bør dette derfor komme til uttrykk i forslaget § 2-12.

Det bør vurderes om det skal være klageadgang på klagenemndas avgjørelser om dokumentinnsyn og saksomkostninger som den treffer som førsteinstans.

Justisdepartementets lovavdeling har antatt at avslag på dokumentinnsyn fattet av uavhengige organer normalt må kunne påklages til det organ som det uavhengige organet administrativt hører under, jf. brev 12. mai 2003 fra Justisdepartementets lovavdeling til Kommunal- og regionaldepartementet (sak 2001/7310 og 03/1618 EO) og brev 25. mai 1992 (sak 784/92) til Barne- og Familiedepartementet. I sak 1786/88E og brev 12. mai 2003 (sak 2001/7310 og 03/16810 EO) la Justisdepartementets lovavdeling til grunn at det ikke var klageadgang på daværende Klagenemnda for likestilling og Utlendingsnemndas (UNEs) vurdering av saksomkostningskravet. På grunn av Klagenemnda for likestilling og UNEs uavhengige stilling kunne ikke departementet i forhold til saksomkostningskravet anses som et overordnet organ. Ombudsmannen la i Årsmeldingen 2002 s. 223 (sak 2001/2358) til grunn at det måtte være adgang til å påklage UNEs avgjørelse av saksomkostningskravet. I sak 2007/02119 EO har Justisdepartementets lovavdeling videre lagt til grunn at Erstatningsnemnda for voldsofre ikke har tilstrekkelig grad av uavhengighet for å gjøre unntak fra hovedregelen om klagerett. Et unntak måtte i tilfelle ha kommet klarere til uttrykk i kilder knyttet til voldsoffererstatningsloven. Vi nevner også at det etter forvaltningsloven § 36 tredje ledd femte punktum er adgang til å fastsette avvikende klageregler, jf. forvaltningslovforskriften § 34.

Øvrige merknader til forslaget § 2-12

Det fremgår av høringsnotatet på side 17 første avsnitt og 19 andre avsnitt at departementets adgang til å gi Medietilsynet generelle instruksjoner skal være ubeskåret. Slik § 2-12 fjerde ledd første punktum er utformet, kan det synes som om departementet ikke skal kunne gi generelle instruksjoner.

Etter § 2-12 fjerde ledd fravikes i stor grad reglene om når et overordnet forvaltningsorgan kan omgjøre et underordnet forvaltningsorgans vedtak, jf. forvaltningsloven § 35 andre og tredje ledd. Det fremstår derfor som uklart hvorfor det i § 2-12 fjerde ledd tredje punktum er henvist til forvaltningsloven § 35. Det gis heller ikke i høringsnotatet noen forklaring på hvorfor det er henvist til forvaltningsloven § 35.

Med hilsen

Harald Aass
seniorrådgiver

Elin M Elverhøy
rådgiver